

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ.

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΤΕΥΧΟΣ Α΄. ΖΑΚΥΝΘΟΣ 1858. ΜΑΡΤΙΟΣ.

ΠΕΡΙ ΑΓΧΙΝΟΙΑΣ ΕΝ ΤΩ ΓΡΑΦΕΙΝ ΚΑΙ ΓΛΑΦΥΡΟΤΗΤΟΣ.

ΤΟ εύκολώτερον και βεβαίως τὸ παλαιότερον και ἀρχικώτερον πνεῦμα εἶναι ἡ λεκτικὴ λεπτότης. Παρομοιάζει οὐχὶ πρὸς ἄλλο εἰμὴ πρὸς αἰνιγμά τι, ἐκλείπον μόλις φανερωθῆ. Αὐτὸ ἐν τοσοῦτῳ εἶναι ἐνίοτε προτέρημα ἢ ἔλλειμματινος γλώσσης μᾶλλον ἢ τοῦ ποιητοῦ. Πλὴν μετὰ τοιοῦτου πνεύματος λέξεων ἐνοῦται πάντοτε ἐσωτερικῆτις ἔννοια ἀποκαθισῶσα τοῦτο σημαντικόντι· αὐτὸ διὰ τῆς ἀναλογίας τῶν ἤχων τῆ ταχύτητι τῆς ἀσραπῆς ἔχει τὴν δύναμινὰ ἐκκησοχασμοὺς θαμβωτικοὺς, βιαίας κρίσεις και ὑπαινίξεις φαιδράς και ἀρείας ἐκ παντὸς εἶδους ἀντικειμένων. Πρὸς τοῦτο χρησιμεῖσει ὡς παράδειγμα ἢ διδασκαλία τοῦ Καππουκίνου ἐν τῷ ἀγρῷ τοῦ Βαλλενστεῖν τοῦ Σχιλλέρου, θαυμασιώτατα εἰς τὸ ἰταλικὸν μετεννηγεμένη ὑπὸ τοῦ Μαφφέη. Ἐν γένει ὅμως ἡ κομψότης τῶν λέξεων ἴσεται εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὁμοιότητος μεταξὺ τῶν σχέσεων και εἰς τὴν σύμπτωσιν μετὰ τοῦ πράγματος. Ἡ ἐλαφροτέρα λεπτολογία εἶναι τὸ αἰνιγμα, ἢ ὁποῖα βαθμηδὸν βαθμηδὸν χάνεται εἰς τε τὸν ἀναγραμματισμὸν ἤτοι τὴν μετάθεσιν τῶν γραμμάτων εἰς σχηματισμὸν ἄλλης λέξεως, καθὼς ἀρετῆ, ἐρατῆ, χλόη, χολῆ, ἀνάθεμα, ἀνάθημα, και εἰς τὸν λογογρῖφον ἐτι δὲ και εἰς τὸ κωνόγραμμα.

Ἡ γλαφυρότης ἀποκαθίσταται καλλιωτέρα και διαρκετέρα ὅσον μᾶλλον πλησιάζει εἰς τὴν σοβαρότητα. Διακρίνεται δὲ τῆς ἀλληγορικῆς ἢ

διανοητική γλαφυρότης εἰς ἣν ὑπερῆσχυει ἡ ἔννοια, ποιούσα χρῆσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῆς ἀντιθέσεως. Οὕτω π. χ. ὁ Κάτων· «Θέλω μάλ-
α λον, εἶπεν, ἵνα με ἐρωτῶσι διὰ τί δὲν μοὶ ὕψωσεν ἀγαλμά τι ἢ διὰ
αὐτὴν λόγον μοὶ ἀνήγειραν αὐτό.» Ἡ ὁ λόγος τῆς Σπαρτιάτιδος μη-
τρὸς· «Ἡ τὰν ἢ ἐπὶ τὰν.» Ἡ λάμψις τῶν διανοητικῶν γλαφυροτήτων ὁ-
μοιάζει ἐνίοτε τῇ τῆς φωσφορικῆς φλογός· ἐν τούτοις διοράται πολ-
λάκις αὐτόθι καὶ τις βαθύτης εἰς ἣν ἀποβαίνει δυσχερὲς νὰ εἰσδύσωμεν,
καὶ δι' ἧς πλησιάζομεν οὐχὶ σπανίως εἰς αὐτὰ τὸ ὑψηλόν. Ἐν τῇ ἀλ-
ληγορικῇ ἢ τροποπεποιημένῃ γλαφυρότητι ἢ φαντασία ἔχει τὸ μεγαλειό-
τερον μέρος, ποιούσα χρῆσιν τῶν μεταφορῶν, ἀλληγοριῶν καὶ ἀναλο-
γιῶν διττῶς· ἢ ἐμψυχοῦσα τὸ σῶμα ἢ ἐνσαρκοῦσα τὸ πνεῦμα. Ἦτο
εὐκολώτερον τὸ εἰπεῖν ἢ εὐελλα ὀργίζεται τοῦ ἢ ὀργῆ εἶναι τις τρικυμία.

Ἡ τέρψις τῆς γλαφυρότητος συνίσταται κυρίως εἰς τὴν ὀρηκτικὴν καὶ
φαιδρᾶν ἐκφρασιν τῆς ἐνεργείας τοῦ πνεύματος· εἶναι δὲ μεγαλειότερα,
ὅσον μᾶλλον ἐκπλήττει μετὰ εὐφουῶς σχέσεως ἑτερογενῶν πραγμάτων
διεγείρουσα μᾶλλον τὸν γέλωτα ἀναλόγως πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὴν
ἐνέργειαν τῆς ἀντιθέσεως μεταξύ τῶν συγκρινόμενων ἀντικειμένων. Ἐν
συνόλῳ ὅμως τὸ πᾶν ἐξήρηται ἐκ τοῦ σημείου τῆς συγκρίσεως ἢ ἐκ
τῆς ἐννοίας δι' ἧς τὰ διάφορα ἀντικείμενα συμπίκνυνται διὰ τῆς ἐκφρά-
σεως. Τὸ εὐτελέστερον πρᾶγμα δύναται τότε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πνευμα-
τικῇ γλαφυρότητι, ἐὰν παρατηρήσωμεν μέγατι πρᾶγμα. Ποιητικαὶ μόνον εἶ-
ναι αἱ κομψαὶ λέξεις, αἵτινες ἀποδεικνύουσι γινώσκοντινα βαθεῖαν τῆς
φύσεως. Ἀπ' ἐναντίου εἶναι ὀλίγης ἀξίας αἱ μηδεμίαν προσφέρουσαι
σχέσιν τοῦ κόσμου· μάταιαι, ἐὰν χρησιμεύωσι μόνον εἰς τὸ νὰ ἐξηγή-
σωσι χωρὶς νὰ προσφέρωσιν ἀληθῆς τι σημεῖον συγκρίσεως· νόθαι ἐκεῖ-
ναι, ὧν τὰ συγκρινόμενα ἀντικείμενα δὲν ἀρμόζουσιν εἰς τὴν αὐτὴν τά-
ξιν, οὐσης ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τῆς εὐφραδείας ἐφημέρου καὶ ψευδοῦς·
καὶ μηδεμιᾶς ἀξίας τέλος πάντων, ἐὰν γρέφονται περὶ τὸ πεδῖον τῶν
σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν ἐν αἷς συγκαταριθμητέαι αἱ γλίσχροι, εὐόλισθοι
καὶ βωμολοχικαὶ λέξεις, εὐκολώταται εἰς τὸ νὰ ἐφευρεθῶσιν ὡς ἐπί-
σης καὶ νὰ ἐννοηθῶσιν. Ὅμως τινὰ ἀνθρὶ βίζουσιν εἰς τὴν σαπρὰν ἰλὺν
καὶ γεννῶνται ἐκ τῶν κοπρῶνων! Πλὴν ἡ ἀξία τῆς γλαφυρότητος δὲν ἱσ-
ταται μόνον εἰς τὴν εὐπρέπειαν ἢ συμφωνίαν, ἀλλὰ μάλις εἰς τὸν τρό-
πον δι' οὗ ὁ νοῦς γινώσκει τὰ πράγματα καὶ βλέπει αὐτὰ εἰς ἀμοιβαίαν
ἐξάρτησιν. Ἡ γλαφυρότης ἰδίως ἀνοίγει πεδῖον εὐρύτατον, ὅτε προσαρ-
μῶζει τὸν νοῦν ἵνα συνάγῃ τὰς σχέσεις μεταξύ τοῦ αἰσθητοῦ καὶ τοῦ
ἠθικοῦ κόσμου. Τὸ πνεῦμα δὲν εἶναι εἰμὴ ἀρνητικῆς φύσεως, ὅταν διὰ
τῶν νημάτων, ἅτινα ἀλλοκότως διασαυροῦνται, πλαγιάζουσι καὶ περιφέρου-
νται ἵνα σχηματίσωσι τὸν ἴσθον τῆς ζωῆς, δὲν διαλάμπῃ εἰμὴ τὸ ἐλαττωμα-

τικόν. Τὸ θετικὸν πνεῦμα τανάπαλιν ἱσταται εἰς τὸ νὰ συνάγῃ τὰς θετικὰς
σχέσεις τῶν πραγμάτων κατὰ τὰς συναφείας αὐτῶν, τὰς ὑψηλοτέρας, με-
τὰ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, τούτεστι μετὰ τοῦ ἀληθοῦς, μετὰ τοῦ ἀ-
γαθοῦ καὶ μετὰ τοῦ καλοῦ, προσέτι δὲ ἱσταται καὶ εἰς τὴν ἀμεσον
ζωηρότητα τῆς ἐμπνεύσεως δι' ἧς ἐκφράζει τοιαύτας σχέσεις μετὰ σο-
χασμῶν καὶ εἰκόνων ὑψηλῶν καὶ λαμπρῶν. Ὅσον ἡ βραχύτης εἶναι ἄ-
φρευκτος εἰς τὴν γλαφυρότητα, τόσον ἀποβαίνει εἰς ζημίαν αὐτῆς περισσὴ
τις ἀφθονία. Ἴνα δὲ ἡ ἀφθονία μὴ παραγάγῃ σύγχυσιν, εἶναι ἀνάγκη ὁ
νοῦς νὰ παραιτήσῃ τὸ γενικόν ὅπως προσηλωθῇ εἰς τὰ καθ' ἕκαστα. Ἀλ-
λὰ τὸ φευκτικόν φαινόμενον τοῦ πνεύματος δὲν συγχωρεῖ νὰ διατρίψῃ
ἐπὶ μήκισον. Δύναται διὰ τοῦτο νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν λαμπρὰν κό-
νιν, χρυσοῦσαν τὰ πτερά τῆς ψυχῆς· ἡ καλλονὴ ἐκλείπει, λαμβανόντων
ἡμῶν αὐτὴν διὰ τῶν δακτύλων. Ὅφειλοσιν ὅμως νὰ ἴναι πάντοτε
σιγμαὶ ἀναπαύσεως καὶ διαχύσεως, ἵνα λάβῃ τόπον ἡ σοβαρότης. Ἡ
λεκτικὴ καὶ ἡ ἀλληγορικὴ γλαφυρότης ὀφείλοσιν ἵνα ὦσιν αἰετοῦτε σε-
μναί, πρέπει δὲ νὰ μεταχειρίζομεθα αὐτάς καταλλήλως. Καθὼς ὑπάρ-
χουσιν ὑποθέσεις δι' ὧν παντελῶς ἢ ὀλίγισον ὀξύνεται τὸ πνεῦμα, τοι-
ουτοτρόπως ὑπάρχουσιν ἄλλαι δι' αὐτὸ μόνον ἀνήλousαι εἰς τὴν αἰσθη-
τικὴν, ἐπειδὴ τὸ σπουδαῖον ἤθελεν εἰς ἡμᾶς ἀποκαλύψει τὸ εὐταλές. Ἡ
λεπτότης τοῦ πνεύματος ἐξήρηται προσέτι ἐκ τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ κλι-
ματος. Οἱ Ἄγγλοι παραδείγματος χάριν καὶ οἱ Γερμανοὶ εἶναι μᾶλλον
ἐπιπρόετοι εἰς τὸ ἀλληγορικόν, οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἴταλοὶ ἀπ' ἐναντίου εἰς
τὸ σκεπτικόν πνεῦμα.

Κωνσταντῖνος Ἱερομ. Στρατούλης.

Ἡ ΜΙΑΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ.

Ὁ Κύριος Στέφανος Λαμανδίνης, ἀφοῦ ἡ ηλικία μ' ἐδοθήσῃ νὰ τὸν
γνωρίσω, ἦτον ἀξιοσεβαστὸς γέρον, σχεδὸν ὀδοηκοντούτης καὶ ἀρ-
χαῖος φίλος τοῦ πάππου μου· ἀλλ' ἔλαβε τὴν λύπην νὰ ἐπιζήσῃ χωρὶς
τὸν φίλον του διὰ δώδεκα ὀλόκληρα ἔτη. Αὐτὸς ὁ ἐκλεκτὸς ἀνθρ, ἀφ'
ἧς στιγμῆς ἔχασε τὸν συνομηλικόν του, τὸν συμμαθητὴν του, τὸν συγ-
γενῆ του ἐκ πνεύματος, τὸ ἥμισυ τῆς καρδίας του, δὲν ἠύρισκεν ἄλλην
παρηγορίαν εἰς τὴν ἐλιβεράν του ταύτην στέρησιν, εἰμὴ νὰ συχνάζῃ εἰς
τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου, τὸν ὅποιον ἀνεδέχθη, δώσας εἰς αὐτὸν ἐνε-
κεν μεγαλητέρας ἀγάπης τὸ ἴδιόν του ὄνομα. Ὅσάκις τὸν ἐνθυμοῦμαι
καθήμενον με πρόσωπον μεγαλοπρεπῆ εἰς τὸ πλευρόν τοῦ ἀναδεκτοῦ του,
τὸν ὅποιον ἐθεωροῦσε προσεκτικῶς, με τέλος νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ
ἀποβιώσαντος φίλου του· ὁσάκις ἐνθυμοῦμαι με ὅποιον χάριν, ἔστρεφε

τὸν λόγον τοῦ πρὸς αὐτὸν γαλλιστί, γλῶσσαν τὴν ὁποίαν τὸν ἐδίδαξε, μάλιστα δύναμαι νὰ κρατήσω τὰ δάκρυα, καὶ μάλιστα ἔχω γνώμην ἀκλόνητον ὅτι τὰ πρῶτα αἰσθήματα ἀρετῆς παρ' αὐτοῦ μοι ἐμφυτεύθησαν, χωρὶς καὶ ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ νὰ τὸ συναισθηθῆ· διὰ τὸ ὁποῖον, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ περσικοῦ ποιητοῦ, ἡ γῆ ἔνθα κατώκησε τὸ ῥόδον, μέρος τι διατηρεῖ τῆς εὐωδίας του. Ὡς ὅποια πηδήματα, ὁποῖους θορύβους ἐκάμνομεν ὁ μικρὸς ἀδελφός μου καὶ ἐγὼ, ἀκούοντες εἰς τὴν οὐρανὸν τῆς οἰκίας μας, ὁμοῦ μὲ τὸν ἦχον τοῦ ἑσπερινοῦ κώδωνος, τοὺς δύο δυνατοὺς κτύπους τοῦ κροτάλου τῆς θυρῆς μας, ἀναγγέλλοντας τὴν καθημερινὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου Στεφάνου! Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐφαίνετο ἀμφοτέρων ἡμῶν τὸ μεγαλοπρεπέστερον καὶ ἐκλεκτότερον τοῦ κόσμου, ὄνομα φύσει βασιλικόν, καὶ κατὰ τὴν νεανικὴν μας καὶ μοιρὰν ἀπλότητα ὀλίγον ἔλειπε νὰ μᾶς κάμῃ νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι ὁ Θεὸς οὕτως ὠνομάζετο. Ὁ Κ. Στέφανος μᾶς ἐδέχετο πάντοτε μὲ τὴν αὐτὴν ἰλαρότητα (πράγμα τὸ ὁποῖον τὰ παιδιά πολὺ σημειῶνουν καὶ ἐκτιμοῦσι) ὁ Κ. Στέφανος ἐσκέπαζε τὰ τετράδιά μας μὲ χρωματισμένον χαρτίον, καὶ μᾶς ἐφιλοδώρουσε ὠραιοτάτας εἰκόνας Ἁγίων ἐπὶ περγαμίνης κεντημένης, ὁ Κ. Στέφανος μᾶς ἐχαροποιοῦσε ὅχι χωρὶς σοβαρότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν, καὶ ὅταν ἐμάνθανεν ὅτι ἐφέρθημεν κάλλιον τοῦ προτέρου, μᾶς ἐδίδε μὲ πολλὴν ἀγάπην ἕνα γλυκὸν ἀσπασμὸν εἰς τὸ μέτωπον. Ἀλλὰ ὅτε μᾶς ἄφινεν εἰς τὴν ἔξουσαν μας τὸ τιθελε μοὶ τὸ χαρίζει τὴν ἡμέραν τοῦ δοκτορικοῦ διπλώματός μου, καὶ ὅταν μᾶς ἐσχεδιάζεν ἐπὶ τοῦ χαρτίου διάφορα διασκεδαστικὰ σχήματα, τότε ἡ παρουσία του μᾶς καθίστατο περισσότερο ἐπιθυμητὴ καὶ ἀκριβή, καὶ αἱ εὐφημίαι, καὶ αἱ εὐχαριστήσεις ἀντηχοῦσαν πανταχοῦ.

Ἐσπέραν τινα, καθ' ἣν ἐντιμοὶ τινες Κύριοι φίλοι τῆς οἰκογενείας, ἐσύναζον εἰς τὴν οἰκίαν μας, μὲ τέλος νὰ ἀπεράσωσι τὴν ὥραν εἰς χαρποιακὰ συνδιαλέξεις, καὶ ἐνῶ ἐγὼ ἤδη παῖς ἐσεκόμην ὁρθὸς ἐμπροσθεν τῶν γονάτων τοῦ ἀρίστου γέροντος, παίζων μὲ τὰς ἀλυσίδας τῶν δύο ὠρολογίων του, ἡ αὐτὸς ἤθελεν, χωρὶς ἄλλην αἰτίαν, νὰ διασκεδάσῃ τὴν συναναστροφὴν, ἡ ἡ συνομιλία κατὰ τύχην ἀναφέρετο περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδίων, τακτοποιήσας ἐπὶ τοῦ μετώπου τὰ μαλλία του, καὶ κάμων μοι νεῦμα νὰ ἡσυχάσω, ἤρχισε νὰ ὁμιλῆ σχεδὸν οὕτως.

Ἐπανερχόμενος διὰ τὴν τρίτην φοράν εἰς Γαλίαν, περὶ τοὺς 1761, διαταγῇ τοῦ πατρὸς μου, ὅστις εἶχεν ἐκεῖ ἐμπορικὰς ἀνταποκρίσεις (καὶ εἰς αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ γέροντος ἐξῆλθον δάκρυα),

διέτριψα εἰς μικρὰν ἀλλὰ ὠραιοτάτην καὶ πλουσιοτάτην πόλιν τῆς Προβέντζας, διότι εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον τρώντι ἐγὼ ὄφειλον νὰ ἐκτελέσω ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ καλὸς πατὴρ μὲ εἶχε εἰλεῖ. Ὁ εὐπροσήγορος ἀνὴρ, ὅστις μ' ἐδέχθη τότε, ἦτο μακρυνός τις συγγενὴς τῆς οἰκογενείας μου, ὁ ὁποῖος διέτριβε ἀπὸ πολλῶν καιρῶν εἰς ξένην γῆν ἐνεκεν ἐμπορίου, καὶ ὁ ὁποῖος ἤθελεν εἶσθαι πλέον ἄξιος διὰ τὸ ἀφθαρτον καὶ εὐγενὲς τῶν ἠθῶν του, νὰ ἦναι δεδεδεμένος μὲ τοὺς δεσμοὺς τῆς συγγενείας μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ ἀνδρός, ὅστις μοι ἔδωκε τὴν ζωὴν, ἐὰν ἤθελεν εἶχει φρονήματα καταλληλότερα καὶ ἀρμοδιότερα εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς οἰκογενείας του. Κατεῖχεν ὁ Κύρ. Ρομουάλδος (οὕτως ὠνομάζομεν τὸν μεγαλέμπορον, τοῦ ὁποῖου τὸ ἀληθὲς ὄνομα καλὸν εἶναι νὰ σιωπήσωμεν) ἕως ἀπὸ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νέας του διαμονῆς, σύζυγον νεωτάτην καὶ ὠραιοτάτην, ὠνομαζομένην Μαργαρίταν, τὴν ὁποίαν ἡγάπα ὑπερβολικῶς. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἡ πολύσαρκος αὕτη γυνὴ, δὲν ἐφαίνετο ἀναξία τούτου, ἕνεκα τῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ σοβαρᾶς παρουσίας της, καὶ τῆς θαυμαστῆς βαρύτητος τῆς συμπεριφορᾶς της καὶ τῶν ἐπικρίσεών της, ἐκ τῆς πρώτης τῶν ὁποίων, πολὺ περισσώτερον παρὰ τῶν δευτέρων, ἐγὼ ἀπελάμβανον πάντοτε μεγίστην εὐχαρίστησιν, καθίτι ἐξισούτο μὲ ἐκείνην τὴν ὁποίαν καθ' ἐκάστην ἔβλεπον εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ὅμως ἐκ τῶς τοῦ σεβασμοῦ τὸν ὁποῖον αὕτη μοὶ ἐνέπνεεν, μαθὼν περὰ τοῦ πατρὸς μου, ὅτι αἱ γυναικες προικισμέναι μὲ πλεονεκτήματα ἀρετῆς, εἶναι ἐκεῖναι αἰτίνας ὀλιγότερον ὁμιλοῦσι περὶ αὐτῶν, ἤρχισα νὰ προσέχω τὰ ὑποπτα φερσίματα τῆς Δεσποίνης, καὶ δὲν ἐβράδυνα νὰ ἐννοήσω ὅτι αὕτη ἦτον πολὺ μακρὰν τοῦ νὰ ἦναι τοσοῦτον σώφρων καὶ ἐντελής, καθὼς ἐγὼ κατὰ πρῶτον τὴν ἐνόμιζον. Αὕτη εἶχε τέσσαρα τέκνα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἐννεαετὲς, δευτερογέννητον, ὠνομαζόμενον Ρεμίγιος, ἦτο πλάσμα ἀγρίας ὄψεως καὶ ἀνάνδρου ψυχῆς, πλάσμα τόσον κακώτροπον, αὐθάδες καὶ πεισματῶδες, ὥστε τὰ ἔργα του ἦσαν τῇ ἀληθείᾳ μισητά. Καὶ γνωστὸν εἰς ἐμὲ ἔν, ὅτι τὰ παιδιά τὰ ὅποια γεννῶνται ἐκ σοφρῶνων γονέων δὲν φθάνουν εἰς τοσαύτην κακὴν διαγωγὴν, ἐπρόσεξα ἀκόμη περισσώτερον, ἵνα ἐξιχνιάσω ἐὰν ἦτο δυνατόν τὴν ἀτέλειαν καὶ τὸ ἐλάττωμα, ὅπερ εἶχε φέρει τοιαύτην ἀταξίαν. Καὶ σημειώσατε ὅτι ἡ εὐλογός μου περιέργεια τόσον περισσώτερον ἤψανε, ὅσον ὀλιγότερον ἐγὼ ἐφθανα νὰ πληροφορηθῶ πῶς γυνὴ ὑπερήφανος καὶ σοβαρὰ ὡς ἡ Μαργαρίτα, ἦτον ἡμερὸς ὡς περισσερὰ ὑπὲρ τοῦ μοχθηροτέρου τῶν τέκνων της, τὸ μόνον ἐξ αὐτῆς προτιμώμενον, καὶ τὸ μόνον πρὸς τὸ ὁποῖον αὕτη ἐσυγχωροῦσε πᾶσαν κακοτροπίαν. Ἐκτὸς τούτου, δὲν μοὶ ἤρεσκεν παντάπασιν ἡ συχὴ ἐκείνη ἔλευσις διαφόρων ἀνθρωπίσκων δυσρῥόπου μορφῆς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπληροῦτο καθεκάστην

ὁ οἶκος, καὶ τοὺς ὁποίους ἡ Κυρία ἀπεδείκνυε μὲ μεγάλην ἀλαζονίαν, ὡς ἐλεημονισμένους ἐξ αὐτῆς εἰς τὴν πενίαν των. Τώρα ἴσως θέλει σᾶς κάμω νὰ γελάσητε, ἐντιμώτατοι Κύριοι, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ γέλως ὀλίγον θέλει διαρκέσει. Τί πῦρον λοιπὸν ἐγὼ ἄξιον ἀποδοκιμάσεως εἰς τὴν οἰκιακὴν μας ἡρωίδα; θέλει σᾶς τὸ εἰπῶ. Κατὰ πρῶτον τίποτε ἄλλο, εἰμὴ τὴν ἀκατάπαυστον ἐνασχολήσιντες εἰς τὸ νὰ κατασκοπεύῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐλέγοντο ἢ ἐγένοντο εἰς τὴν πόλιν, ἔχουσα ἐνταυτῇ μεγάλην φροντίδα νὰ ἀποδεικνύηται ἀπρόσεκτος εἰς τὰς τοιαύτας ὑποθέσεις. Διὰ τὸ ὁποῖον πρὸς ἐμὲ, ὅστις ἀκόμη δὲν ἤξευρον ὅτι ἡ τοιαύτη κλίσις σχεδὸν εἰς ἄλλο τι δὲν ἀποβλέπει εἰμὴ εἰς τὸ ὠφελεῖσθαι χάριν τῆς ἐξιχνιάσεως τῶν σκανδάλων τοῦ πλησίου ἢ εἰς τὸ βλάπτειν εὐκολώτερον, ἢ εἰς τὸ ἀποφεύγειν τὴν κατηγορίαν, κακῶς πράττων, (πρὸς ἐμὲ, λέγω νέον καὶ ἄπειρον), ἢ σύζυγος τοῦ Κυρίου Ρομουάλδου δὲν μοι ἐφάνη πάρεξ μία ἀνόητος περὶεργος, ἀξία μᾶλλον καταφρονήσεως. Ἀλλὰ μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ παιδαγωγὸς τῆς οἰκογενείας, γέρον ἐκκλησιαστικὸς, στολισμένος ἐκ μιᾶς παρθενικῆς γλυκύτητος, καθ' ὄλον του τὸ ὑποκείμενον, ὅστις ἐκατοικοῦσε παρὰ τοῖς μαθηταῖς εἰς τὸ κατώγειον, εἰσηλθὼν εἰς τὸν κοιτῶνά μου κλαίων ὡς παιδίον, καὶ μὲ πρόσωπον μεταμορφωμένον παρὰ τὸ σῆνθη. Αὐτὸς μετὰ διάφορα εὐχάριστα σχήματα καὶ κινήματα μοι ἐδιηγήθη πῶς συνέβη νὰ ἴναι γνωστὸν εἰς τὴν Κυρίαν, ἐν ἰδιαιτέρον μουσικόν, τὸ ὁποῖον τὸν ἀπέβλεπε, καὶ τὸ ὁποῖον αὐτὸς δὲν ἠθέλε δι' ὄλον τὸν κόσμον νὰ μαθητευθῆ, καὶ ὅτι αὐτὸ προῆλθεν ἐνεκεν τοῦ Ρεμιγίου, τῷ ὁποίῳ ἡ ἴδια μήτηρ εἶχε προστάξει νὰ παραμονεύῃ εἰς τὴν θύραν τοῦ διδασκάλου, ἵνα ἀκούσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἔλεγε πρὸς φίλοντου τινὰ πιστότατον, ὅστις συχνάκις τὸν ἐπεσκέπτετο. Ὁ καλὸς παιδαγωγὸς δὲν ἔπαυσε ἕως ἐδῶ, διότι μάλιστα πολλὰ ἄλλα πράγματα μοι ἐφάνέρωσε, καὶ πρὸς τούτοις, ὅτι πιστὸς τις ὑπηρέτης τοῦ Κυρίου Ρομουάλδου ἦτο ἕξ μῆνας πρὸ τῆς ἐλεύσεώς μου, ἐρωτημένος ἀπατηλῶς παρὰ τοῦ Ρεμιγίου περὶ τοῦ πατρὸς του, διὰ τοῦ ὁποίου ἀκολούθως συνέβη, ὅτι οἱ εἰλικρινεῖς λόγοι, τρεβλῶς μεταμορφωμένοι, ἐξάθησαν ἢ αἰτία ν' ἀποβληθῆ ὁ ταλαίπωρος ἐκεῖνος ὑπέρτης ἐκ μιᾶς αἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν διέτριβε ὑπὲρ τὰ 12 ἔτη. (ἀκολουθεῖ.)

Εἰς τὸ Περιοδικὸν τῆς Βοιωτίας τὸ ἐπονομαζόμενον ἢ Propagatore Agricola, διευθυρόμενον παρὰ τοῦ Καθηγητοῦ Ἰωσήφ Βερτολόνη, ἐμπεριέχονται διατριβαὶ τιναε ἀφορῶσαι τὴν γενεὰν τῶν Μεταξοσκωλήκων, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ ἡμεῖς ἐραριζόμενοι ὄσα τὸ στενὸν τοῦ φύλλου μας ἐπιτρέπει, φροῶμεν νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν γενίκευσιν τῶν εἰδῶν τούτων, ὡς πολύτιμον ἐπι-

χειρημα. Εἰς τὴν Γαλλίαν εἰς τὴν Ἰταλίαν ὡς καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης κατὰ ἡμετέρας εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῶν σκωλήκων τούτων, ἤδη ἤρχισαν περὶ τούτου νὰ ἐπασχολῶνται, μετακομίζοντες ἀπὸ τῆς Ἰνδίας ἐξ αὐτῶν τῶν εἰδῶν, ὡς θέλωμεν ἰδεῖν ἀκολούθως. Πρὸς τὸ παρὸν δὲ ἀναφέρομεν ἱστορικῶς πῶς περὶ αὐτῶν, μεταφέροντες εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν ὡς προσιδέασιν τῆς τοιαύτης πλουσίας ἐπασχολήσεως.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΟΣ ΕΠΟΝΟΜΑΖΟΜΕΝΟΥ ΠΑΦΙΑ (LINN.)

ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΞΙΟΠΕΡΙΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥΛΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝΤΟΣ Εἰς τὴν ΓΑΛΛΙΑΝ ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΑΣ ἸΝΔΙΑΣ.

Ἄν εἶναι τὸ μόνον κουκούλι τοῦ γνωστοῦ μας Μεταξοσκωλήκος, τὸ ὁποῖον διδοὶ μέταξον, εἶναι καὶ ἄλλα εἶδη εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας καὶ Κίναν ἅπερ διδοῦσι κουκούλι μεταξίου γενεσίμου. Κατὰ τὸ ἔτος 1855. μετεφέρθη καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἡ καλλιέργεια τῆς *Saturnia Cynthia Drury*, τῆς ὁποίας ὁ σκώληξ τρέφεται ἐκ τῶν φύλλων τοῦ κοινοῦ ρικίνου, καὶ ἡ ἔταιρία ἣτις καταγίνεται νὰ μεταφέρῃ τὰ ξένα ζῶα εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐπεμψεν εἰς Καντῶν ἐπὶ τούτου ἀπεσταλμένον καὶ ἐπιφορτισμένον νὰ στείλῃ ἄλλον εἰς τὰς ἐσωτερικὰς Κινικὰς ἐπαρχίας διὰ νὰ μεταφέρῃ τρία διάφορα εἶδη σκωλήκων, οἱ ὅποιοι ὄλοι ἀποδίδουσι κουκούλια ἐκλεκτοῦ μεταξίου γενεσίμου καὶ ὑρασίου, καὶ τὸ ὁποῖον εἰς τινὰς ἐπαρχίας τῆς Οὐρανίου Αὐτοκρατορίας καλλιεργεῖται μεγαλομερῶς.

Εἰς τὸν 1. Τόμον τῶν Χρονικῶν τῆς Ἔντομολογικῆς τῆς Γαλλίας Ἐταιρίας 1852 εἰς σελίδας 335 ἐμπεριέχεται μία διατριβὴ τοῦ Κυρ. Ἀλεξάνδρου Λαβουλθένου, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὸς μᾶς γνωστοποιεῖ τὸ κουκούλιον τῆς *Bombyx Paphia*, τὸ ὁποῖον αὐτὸς λέγει ὅτι ἠμπορεῖ νὰ κατασκηθῆ πολύτιμον διὰ τὴν ἐκλεκτὴν ποιότητά μεταξίου, ὅπερ παρ' αὐτοῦ ἐξάγεται.

Τὸ κουκούλιον τοῦτο εἶναι πολύτιμον διὰ τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, καὶ τοῦτο εἶναι βέβαιον, ὡς τὸ ἀποδεικνύει ἡ ἱστορία, ἀλλὰ ὅτι δύναται ν' ἀνατραφῆ καὶ νὰ γίνῃ πολύτιμον καὶ διὰ τὴν Γαλλίαν εἰς κατάστασιν ἡμερῶν ἢ διὰ ἄλλην Εὐρωπαϊκὴν ἐπαρχίαν, καθὼς φαίνεται ὅτι τὸ βεβαιῶν εἰς ἐκείνην τὴν ἐκφρασίαν τοῦ ὁ Κυρ. Λαβουλθένος, ἀμφιβάλλω ἴσως ὁ Κύριος οὗτος δὲν εἶχε διακεκριμένην ἰδέαν περὶ τοῦ εἶδους τοῦ ζώου τούτου, περιγραμμένου παρ' ἀρχαιοτέρων συγγραφέων.

Εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Κίναν ἡ μέταξα εἶναι γνωστὴ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀλλὰ αὕτη δὲν εἶναι ἐκεῖνη ἡ ὁποία ἐξάγεται ἐκ τοῦ Μεταξοσκώληκος τοῦ ἀνατρεφόμενου διὰ τῆς συκαμινέας, ἀλλὰ ἐκ δύο διαφόρων εἰδῶν σκώληκων ἰδιογενῶν ἐκείνου τοῦ τόπου, περὶ τῶν ὁποίων ἔγραψεν ἀκριβῶς ὁ βοτανικὸς δρ. Ρόξβούργος, (ὅστις τόσον καλῶς ἐξιστόρησε περὶ τῶν Ἰνδικῶν φυτῶν) καὶ εἶναι ὁ Σκώληξ Παφίας (*Phal. Attacus Mylitta Drury*) καὶ ἡ *Saturnia Cynthia Drury*. Ἐκτὸς τοῦ δρ. Ρόξβούργου, τοῦ δρ. Βουχανὰν καὶ τοῦ Ρουμφίου, ἄλλοι συγγραφεῖς δὲν ὠμίλησε δι' αὐτοὺς τοὺς σκώληκας, καὶ οὔτε ἄλλος κάνει μᾶς ἕκαμε νὰ μάθωμεν ἄλλα εἶδη ψυχῶν Ἀσιανῶν αἱ ὁποῖαι νὰ φέρωσιν μέταξαν γνέσιμον, ὅτε ἐσχάτως ὁ Κύρ. Ἐλφερ ἐκ Πράγης ὅστις διέτριψεν εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, μᾶς ἔδωσεν ἐν ἔτει 1839 πληροφορίας περὶ ἑνδεκα διαφορετικῶν εἰδῶν ψυχῶν ἰδιογενῶν τῆς Ἀσίας, τῶν ὁποίων ὅλοι οἱ σκώληκες παράγουσιν ἐκλεκτὴν μέταξαν εἰς αὐτὰ ἐὰν προσέσωμεν ἐν ἄλλο εἶδος τὸ ὁποῖον χαίρει τὰ αὐτὰ προτερήματα, ἰδιογενὲς τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ βιομηχανία τῆς μεταξουργίας σήμερον εἰς τὸν κόσμον δύναται νὰ ἐξάγῃ καὶ ἐξάγει τὸ ὑλικὸν ἐκ δώδεκα κοκκουλίων διαφόρων εἰδῶν καλῶς γνωρισμένων παρὰ τῶν συγγραφέων, ἐνῶ ὅμως φαίνεται ὅτι εἶναι ἄλλα εἰσέτι ἄγνωστα εἰς τὴν ἔντομολογικὴν ἔπιστήμην.

Ἢδη θέλει δοθῆ λεπτομερὴς πληροφορία καθενὸς τῶν ἀνωρθέντων εἰδῶν, καὶ ἐντοσούτω θέλει γίνῃ ἀρχὴ ἐξ ἐνὸς τῶν πλέον πολυκάρπων τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, παρατρέχοντες πρὸς τὸ παρὸν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐκ πολλῶν ἐτῶν ἡμεῖς καλλιεργοῦμεν ὡς γνωστὸν εἰς ἅπαντας. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἐν καιρῷ δεόντι θέλει ἐξιστορήσωμεν.

Ὁ Σκώληξ Παφίας (*Linn.*) ἤτοι Μεταξοσκώληξ καλούμενος *Tussek* εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας εἶναι ὁ πλέον γενικευμένος. Ὁ Σκώληξ οὗτος εἶναι ὁπίματος χονδροῦ, χρώματος πρασίνου χόρτου, μὲ μίαν γραμμὴν ἐπιμήκη εἰς τὰ ἄκρα κοκκίνην καὶ κυτρίνην. Τοῦτο τὸ ζῴδιον μέχρι τοῦδε οὔτε εἰς τὰς Ἰνδίας ὑπεβλήθη εἰς ἡμερον ἀνατροφὴν ἢ ἐξαγομὴν ἐξ αὐτοῦ μέταξα ἐκτυλίγεται ἀπὸ πολλὰ ἑκατομύρια ἀγρίων κοκκουλίων, τὰ ὁποῖα κατ' ἔτος συλλέγονται εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ πέμπονται εἰς τὰ ἐργαστήρια τὰ εὑρισκόμενα εἰς τὰ περίχωρα τῆς Καλικούτας καὶ Δανιακάλης. Ἡ μεγαλύτερα ἀποθήκη καὶ ἐργοστάσιον εὑρίσκεται εἰς Βεγγεπούρ. Εἰς τὴν πόλιν Σαγγιπούρ οἱ Ἰνδοὶ λαμβάνουσιν ἀπὸ τ' ἀγρία δένδρα τούτους τοὺς σκώληκας καὶ τοὺς μεταφέρουσιν εἰς τὸ δένδρον *Asseen*, (*Terminalia alata glabra Roxb.*) τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται πλησίον εἰς τὰς οἰκίας, καὶ ἐκτελοῦσι τοῦτο διὰ νὰ τοὺς προ-

φυλάττωσιν ἀπὸ τὰς Κουρούνας, αἱ ὁποῖαι τὴν ἡμέραν τοὺς βλάπτουσι, καὶ τὴν νύκτα ἀπὸ ἓν εἶδος Νυκτερίδων. Οἱ Ἰνδοὶ διακρίνουσι δύο εἶδη τῶν μνησθέντων σκώληκων, τοὺς πρώτους ὀνομάζουσι **Bughy**, τοὺς ἄλλους **Jaroo**, ἀλλ' ἀμφότεροι ἀνήκουσιν εἰς τὸ αὐτὸ γένος. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αὐτοὶ ζῶσι εἰς τὸ ἐκεῖ ἰδιογενὲς δένδρον καλούμενον **Byer** (*Ziziphus Jujuba Lam.*). Αὐτοὶ οἱ σκώληκες τρέφονται προσέτι ἐκ τῶν φύλλων τοῦ *Asseen* ὡς ἄνωθεν ἀναφέρομεν, καὶ ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ δένδρου καλουμένου *Seemul* ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ (*Bombax heptaphyllum Cav., malabaricum De Can.*). Αἱ περιγραφαὶ καὶ τὰ σχήματα (ἃ μᾶς δίδει ὁ Ρουμφίος) τούτου τοῦ ζῴδιου μᾶς ὑποχρεῶνουν νὰ ἀποφασίσωμεν ὅτι τρώγει ἀκόμη τὰ φύλλα τῆς *Rizophora caseolaris L.* δένδρον τῶρα ἀπὸ τοὺς Βριτανικοὺς καλούμενον *Sonneratia acida Linn. fil.*, ἐπὶ τοῦ ὁποίου αὐτὸς τὰ ἔχει παραστημένα. Ὅθεν τὸ ζῴδιον τρέφεται ἀπὸ διάφορα ἄλλα φυτὰ, ἀλλὰ οὐδὲν ἐκ τῶν ἀνωρθέντων εὐδοκιμεῖ εἰς τὴν Εὐρώπην. Οἱ τοιοῦτοι σκώληκες κατὰ τὸν Ρόξβούργον εἶναι ἰδιογενεῖς τοῦ Βεγγάλα, τῆς ἐπικρατείας τοῦ Βαχάρ, τοῦ Ἀσσάν, καὶ ἄλλων ἐπαρχιῶν. Ἐσχάτως ὁ Κύρ. Ἐλφερ λέγει ὅτι εἰς τὸ Ἀσσάν εὐρίσκονται κάποτε, καὶ αὐτοὺς ὀνομάζει ὁ Κύρ. Οὐλῶνος *Kontkuri moosa*. Ὁ Κύριος Λαβουθένοσ προσέτι βεβαίως ὅτι αὐτοὶ οἱ σκώληκες κατοικοῦσιν ἐπὶ τῶν δένδρων τοῦ *Jambulifero*, τὸ ὁποῖον εἶναι κοινότατον ἀπὸ τοῦ Βομβάυ μέχρι τῆς Κίνας, καὶ αὐτὴν τὴν γνώσιν ἴσως τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Φαβρίκιον ἔντομ. Σύστημ. Τόμ. Γ'. Μέρ. Α'. σελ. 414. ἀριθ. 11. **B. Mylitta**, ἔνθα λέγει *habitat in Jamboliferis Indiae orientalis*, ἤτοι εἰς τοὺς τόπους εἰς τοὺς ὁποίους φυτρώνει τὸ *Eugenia Jambos*. Ὁ Φαβρίκιος καὶ εἰς τοῦτο ἔλαβε λάθος, διότι εἰς τὸ 1793 δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ τὰς ἀκριβεῖς πληροφορίας δοθείσας εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὸν δρ. Ρόξβούργον ἐν ἔτει 1804 καὶ ἀργώτερα ἀπὸ τὸν Ἐλφερ. Προσέτι ὁ Φαβρίκιος διακρίνει τὴν *B. Mylitta Drury* ἀπὸ τὴν *B. Paphia L.* καὶ σχηματίζει δύο διάφορα εἶδη. Κατὰ τὰς πληροφορίας ἃς σήμερον ἔχομεν νομίζομεν ὅτι τὸ Λιναϊκὸν εἶδος, τὸ ὁποῖον διακρίνεται ἀπὸ μίαν βραχέαν φράσιν, δὲν δύναται νὰ ᾖ διαφορετικὸν ἀπὸ ἐκεῖνον τοῦ *Drury*. Περιπλέον ὁ Φαβρίκιος εἰς τὸ Λιναϊκὸν εἶδος ἀλλάζει τὴν προσδιορισμένην εἰς αὐτὸ πατρίδα ὑπὸ τοῦ Λιναίου, ἥτις ἤθελεν εἶσθαι ἡ Γουινέα. Ὡς πρὸς τὸ εἶδος τοῦτο ἀναφέρει καὶ τὸν Ρουμφίον, ὅστις λέγει ὅτι οὗτος ὁ σκώληξ τρέφεται ἐκ τῶν φύλλων τῆς *Sonneratia acida*, ὡς εἴπομεν ἄνωθεν, ἰδιογενὲς τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, ὅθεν ὁ Φαβρίκιος ἠπατήθη βεβαίως εἰς τοῦτο.

Ὁ σκώληξ οὗτος ὅταν ᾖ ὡριμος σχηματίζει ἓν γομφανὲς κου-

κούλιον κατὰ τὴν χονδρότητα ἐνὸς αὐγοῦ ὄρνιθος, καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐξέρχεται ἐν ποδᾶρι παρὰ τοῦ ὁποίου κρέμεται ἀπὸ τὰ κλαδία. Τὸ μήκος τοῦ κουκουλίου εἶναι τέσσαρα καὶ ἥμισυ ἐκχτοσόμετρα, καὶ ἡ ἐπέκτασις του, ἦτοι τὸ ποδᾶρι του ἐξίσουται μὲ τὸ κοτσάνι τοῦ ὀπωρικοῦ ἢ τοῦ φύλλου. Τὸ κοτσάνι εἶναι μακρὸ ὑπὲρ τὰ πέντε ἑκατοσόμετρα, καὶ ἡ περιφέρειά του ἔχει διάμετρον ἑπτὰ χιλιοσμέτρων. Φαίνεται ὡς πρᾶγμα βέβαιον ὅτι ὁ σκώληξ ἀρχίζει νὰ γνέθῃ τὸ κουκούλι του ἀπὸ τὸ δέσιμον τὸ ὁποῖον κάμνει εἰς τὰ κλαδία, ἀκολούθως κατασκευάζει τὸ ποδᾶρι, τὸ ὁποῖον ὅλον εἶναι σκεπασμένον ἀπὸ μέταξαν, καὶ ἐνδυσμένον, λέγει ὁ Λαβουλβένος, ἀπὸ ἓν εἶδος σκεπάσματος, ὑπὲρ τὸ κατασταίνει σκληρὸν καὶ μαυροδερδόν. Ἐκ τῆς ἄκρας τοῦ ποδῶς ἐξέρχονται κλωσταί. Αὗται δεικνύουσι τὸ πρῶτον ὄρασμα τοῦ περιεχομένου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ σκώληξ κλείεται, σχηματίζων ἓνα κουκούλι χρώματος μελανοῦ. Τὸ κουκούλι εἰςέτι εἶναι σκεπασμένον εἰς πολλὰ μέρη ἀπὸ ἓνα χυλὸν λευκοῖδῆ, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος Λαβουλβένος δὲν ἠξέουρει ἂν ἦναι ἐκ τῆς περιζάσεως ἢ φυσικῶς· ἐσωτερικῶς δὲ εἶναι ὀμαλὸν χρώματος καθαροῦ κυτρίνου. Τινὲς ἐξ αὐτῶν τῶν σκωλήκων μετεφέρθησαν, ὄχι πρὸ πολλοῦ, παρὰ τοῦ Κυρίου Λαμὲρ Πικὸτ εἰς τὸ Μουσεῖον Φυσικῆς Ἱστορίας ἐν Παρισίοις, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγεννήθη ἡ ψυχὴ τοῦ Σκώληκος Παφία (Linn.). Ὁ Κύριος Ἐμίλιος Βλανσάριος εἰς τὴν περιήγησιν τῶν Ἰνδιῶν Βίκτωρος Ἰακουεμόνδου, μᾶς ἀναφέρει ὅτι ἡ ψυχὴ γενωμένη ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν ἀνωτέραν κορυφὴν τοῦ κουκουλίου συμὰ εἰς τὴν ρίζαν τοῦ ποδῶς, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ βεβαιωθῇ ἐξ ἐκείνων οὔτινες εἶδον νὰ γεννηθῶσιν αὗται αἱ ψυχαὶ εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Παρισίων. Εἰς τὸ ἀναφερόμενον Ἐντομολογικὸν τῆς Γαλλίας, τὸ κουκούλιον δὲν εἶναι καλῶς παραστημένον, καθ' ὅτι ἡ ρίζα τοῦ ποδῶς εἶναι εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κουκουλίου, ἐνῶ ὁ Ροζβούργος τὸ παρασταίνει εἰς ἓνα πλευρὸν τῆς κορυφῆς, διὰ τὸ ὁποῖον εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι ἐκ ταύτης τῆς ἐλευθέρως ἄκρας, ἀφοῦ γεννηθῇ, νὰ ἐξέρχεται ἡ ψυχὴ, ὃ ἐπικυρώνει τὴν γνώμην τοῦ Βίκτωρος Ἰακουεμόνδου.

Ὁ Κύριος Σαδάννιος ἐκ Γενεύης ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸ ἀνωρηθὲν κουκούλιον εἶναι σχηματισμένον ἐκ μετάξης συνεχοῦς κλωστῆς κεκολλημένης πολλὴ ἐλαφρὰ, ὅθεν ἐκτυλίγεται μὲ εὐκολίαν ἐντελῶς ὁμοῦ μὲ ἐκείνην τοῦ ποδῶς καὶ τοῦ διπλώματος περὶ τὸ κλαδίον, εἰς τὸ ὁποῖον διαφέρει ἀπὸ τὸ μετάξιον τῶν κουκουλίων τῶν γνωστῶν μᾶς σκωλήκων, ὡς ἐκεῖνο τοῦ μεγάλου Ταῶ (Saturnia Pyri), τοῦ ὁποίου τὸ κουκούλιον εἶναι πεπλεγμένον μετὰ μετάξης κεκολλημένης εἰς ὅλα τῆς τὰ μέρη ἀπὸ μίαν ὕλην κολλυτικὴν καὶ σκληρὰν, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ σκώληξ τὸ ἀλείφει.

Ἡ ἐξερχόμενη ἐκ τοῦ κουκουλίου τοῦ Σκώληκος Παφία μέταξαν εἶναι σφαιρωτέρα καὶ διαρκεστέρα ὅσων εἰσέτι ἐγνωρίσθησαν, καὶ ἐξακριβώθησαν μέχρι τοῦ νῦν. Ὁ Ροζβούργος μᾶς λέγει ὅτι τόσον ἄφθονος εἶναι ἡ ῥηθεῖσα μέταξαν ἐκ τούτων τῶν κουκουλίων κοινοτάτων εἰς τὸ Βεγγάλα καὶ εἰς τὰς πλησίον Ἐπαρχίας, ὥστε ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους καιροῦς ἐγνωρίσθη πάντοτε τοιαύτη εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον. Αὕτη ἡ μέταξαν εἶναι χονδρωτέρα τῆς ἰδικῆς μας, μεγαλητέρας διαρκείας, χρώματος σκοτεινοῦ, καὶ καλεῖται ἐκεῖ κοινῶς μέταξαν Tusseh ἀπὸ τὴν ὀνομασίαν τοῦ ἰδίου σκώληκος, ὅστις τὴν ἀποδίδει, καὶ μὲ αὐτὸ ὑφαίνεται ἓνα εἶδος πανίου μὲ τὸ ὁποῖον ἐνδύονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ Βραχμάνοι. Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς λέγει ὅτι αὐτὸ τὸ πανίον ἤθελεν εἰσθαι ὠφελιμώτατον εἰς τοὺς κατοίκους πλείστων μερῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ Εὐρώπης, εἰς τοὺς ὁποίους τόπους ἐκλείπουσι τὰ μέσα, νὰ ἐνδύονται οἱ ἄνθρωποι μὲ ὀλίγον ἐξοδὸν ἓνα φόρεμα, δυνατόν, ἐλαφρὸν καὶ δροσερόν. Εἰς τὰς Ἰνδίας χρησιμεύει ὄχι μόνον εἰς τὸ νὰ ἐνδύονται οἱ ἐγκάτοικοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκεῖ τυχόντες Εὐρωπαῖοι. Ὁ Κύριος Λαβουλβένος προσέτι βεβαίῳ ὅτι οἱ Foulards τῶν Ἰνδιῶν, τῶν ὁποίων ἡμεῖς θαυμάζομεν τὸ ὄφασμα, εἶναι κατασκευασμένοι ἀπὸ τὴν μέταξαν τοῦ Σκώληκος Παφία. Ὁ Κύριος Ἐλφερ μᾶς ἀναφέρει ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν αὕτη ἡ μέταξαν μστακομίζεται εἰς Ἀγγλίαν, ἀλλὰ ὀλιγομερῶς, διότι εἰς τὸ ἐμπόριον νομίζεται ὡς κατωτέρας ποιότητος ἐκεῖνης τῆς ἐξαγομῆς ἐκ τοῦ γνωστοῦ μας Σκώληκος, καὶ προσθέτει ὅτι διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν μέχρι τοῦδε δὲν ἔγινε σκέψις νὰ δοκιμασθῇ ἐὰν ἦτο δυνατόν ἡ καλλιέργεια τοῦ ζωφίου τούτου, τὸ ὁποῖον φέρει τὴν μέταξαν ταύτην, εἰς κλίματα ἀνάλογα ἐκείνων ὅπου φυσικῶς ζῆ. Ἡμεῖς ὅμως νομίζομεν ὅτι δὲν ἔγινεν ἀλλοῦ ἀπόπειρα εἰς τὴν καλλιέργειάν του, ἐνεκεν ἄλλης διαφορητικῆς αἰτίας, ἥτις ἐδρεύει εἰς τὰ ἔθιμα τοῦ ζωφίου, εὐρισκομένου εἰς τὴν ἐντελῆ κατάστασιν, ὡς ἀκολούθως εἴλετε ἀκούσει· διότι εἰς τὰς Ἰνδίας ἄδεται ὅτι δὲν ὑπάκειται εἰς ὑποδοῦλαισιν. Ἀλλὰ ὁ Κύριος Ἐλφερ λέγει ὅτι ἐπροσπάθησε νὰ διατηρήσῃ κεκλεισμένα ὁμοῦ ἀρσενικά καὶ θηλυκά, καὶ ἐπέτυχε τὴν γέννησιν πολλῶν χιλιάδων αὐγῶν, ἐκ τῶν ὁποίων μετὰ δέκα ἡμέρας ἐγεννήθησαν οἱ σκώληκες. (Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΟΦΟΡΟΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ.

Ὅλοι γνωρίζουσιν ὅποια εἶναι ἡ ζωὴ τῶν μαθητῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-

σον εις τὰς ξένας Ἀκαδημίας. Εἰς ὅλα τὰ ἄλλα ἐπασχολοῦνται ἐκτός εις τὴν σπουδὴν. Ἐράστριαι, παίγνια, κωφφενεῖα, θέατρα, συναναστροφῆ, χοροί, συμπόσια, φροντίς εις τὸν ἱματισμὸν κτλ., εἶναι αἱ ἐπιστήμαι ἐπὶ τῶν ὁποίων καταγίνονται, καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἤθελε λάβουσι διπλώματα, πολλῶ μᾶλλον παρά εις τὴν ἐπιστήμην διὰ τὴν ὁποίαν ἐπέμψθησαν νὰ σπουδάσωσι. Μάλιστα, ὑποσχόμεθα μετ' ὀλίγον νὰ δώσωμεν ἀρθρίδιον, ἐν τῷ ὁποίῳ θέλωμεν ἐξιστορήσει ὅσον ἡ ἱκανότης μας ἐπιτρέπει, τὴν ζωὴν ἐνός τούτων τῶν ἐκλεκτῶν ὑποκειμένων, ζητούντες δὲ ἀπὸ τοῦδε διὰ τοῦτο ὡς καὶ διὰ τὰς ἄλλας διατριβάς αὐθελωμεν καταχωρήσει εις τὸ μικρὸν τοῦτο Περιοδικὸν, τὴν συγγνώμην τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Εἰς Ἀκαδημίαν τινα τῆς Εὐρώπης διεκρίνετο φοιτητῆς τις, ἔξυπνος, ζωηρὸς, γλυκοθώρωτος, λευκὸς ὡς ὁ κρῖνος καὶ εὐωδιαστικὸς ὡς αὐτός. Χαριέστατον ἦτο νὰ θεωρῆ τις ἐπ' αὐτοῦ ὑπ' ἐκείνην τὴν ὠραίαν καὶ ξανθὴν κόμην, καστανοχρόβους ὀφρύδας, καὶ δύο ὀφθαλμοὺς μελανοῦς· εἰς τὰ ἄκρα δύο παρειῶν διαφανῶν καὶ τρυφεροτάτων. Καθημερινῶς αὐτὸς δὲν ἔκαμνεν ἄλλο παρά νὰ σκίπτῃται τρόπος νέους μετὰ τοῦ ὁποίου νὰ διασκεδάσῃ, καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἡ φαντασία του διὰ τῆς συνεχοῦς τριβῆς κατεστῆθη τοσοῦτον γόνιμος, ὥστε ὄχι μόνον ἐπρομηθεύετο, ἀλλὰ ἦτο γενναῖος ἐκλεκτῶν συμβουλῶν εις τοὺς συμμαθητάς του.

Ἦτο ὁ καιρὸς τῆς Ἀποκρέω. Εἰς τὰ παρελθόντα ἔτη αὐτὸς μετρηφιούτο εις ἐνδυμασίας τόσο εὐγενεῖς καὶ πολυτελεῖς, ὥστε πολλοὶ νεάνιδες δεκαεξετεῖς καὶ ἀκόμη πολλοὶ δέσποιναι ἐσκέπτοντο περὶ αὐτοῦ μέχρι τοῦ τέλους τῆς Τεσσαρακοστῆς, ἀλλὰ εις τὸ ἔτος, περὶ τοῦ ὁποίου φρονῶμεν ἐδῶ ν' ἀναφέρωμεν ἠθέλησε νὰ λάβῃ μορφὴν νέου εἶδους, καὶ ἐνδύθη ὡς Διάβολος. Ἀλλὰ τί θίσετε! Ἦτο ξένας Δικολάκης τοσοῦτον χερῖς, ὥς ἐφαίνετο τῷ ὀντι ἄγγελος ζεπεσμένος, ἐφαίνετο ξένας Δικολάκης ἐξ ἐκείνων τῶν πεμπομένων παρά τοῦ Βερζεβεοῦλ ἐπὶ τῆς γῆς μόνον διὰ νὰ προεδρεύουσιν εις τοὺς ἀνηθίκους ἔρωτας, καὶ εις τὰ συγγνωστὰ ἁμαρτήματα μετὰ τῶν ἄλλων αὐτὸς ἐνέπνεε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη μίαν ὁσμὴν μόσχου, ὅς· ἐμεθοῦσε ὄλους τοὺς παρρηρισκομένους. Ἐπέταξε μέσθα εις δικόβρους χερροὺς, καὶ ἤρχισε νὰ ἐνοχλῆ αὐτὴν ἡ ἐκείνην τὴν προσωπιδοφόρον, καὶ ἦτο θανατασμός τὸ νὰ βλέπῃ τις πῶς ἐκείναι αἱ παρθένοι παραιτοῦντο εὐκόλως εις τὸν Διάβολον. Τοῦ ἔχαμογελοῦσαν, διεύθυνον εις αὐτὸν λέξεις ἀστείας, τὸν ἔτρωγαν μετὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸν ἐνηγαλίζοντο, καὶ ἐδειχνοῦτο ἔτοιμαι νὰ κάμωσιν ὅτι αὐτὸς ἤθελε. Καὶ ποῖα; δύναται νὰ εἴπῃ εἰς τὸ ἔξῃς ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουσιν πολλὴν σχέσιν μετὰ τὸν Σατανᾶ; Κουρασμένους νὰ πηδᾷ καὶ νὰ χορεύῃ, ἀφοῦ ἐξετέλεσε τοῦλάχιστον

δώδεκα συμφωνίας μετὰ ἄλλας τόσας γυναῖκας ἀφ' ὅλας τὰς τάξεις καὶ ἀφ' ὅλας τὰς ἡλικίας, καὶ ἀφοῦ καλῶς ἔφαγε καὶ ἔπιε μετὰ τινα φίλον του εις τὸ ξενοδοχεῖον, ἐστοχάσθη ν' ἀποσυρῆ εἰς τὸν οἶκόν του. Εἰμίμωνεν ἡ αὐγὴ, καὶ τὸ ψυχρὸς ἦτο πολὺ ἐπισθητόν. Ὁ φοιτητῆς δὲν εἶχεν ἐπενδύτην, καὶ ἕκαστος δύναται νὰ κρίνῃ τὸ ἀνατριχίασμα τὸ ὁποῖον ἠσθάνθη ἐξερχόμενος μετὰ ἐκεῖνα τὰ λεπτὰ φορέματα εις τὸ ὑπαιθρον. Δὲν ἐφοροῦσεν ἄλλο εἰμὴ ἑλαφρὸν βελούτον, καὶ δὲν εἶχε δυνατὸν σκέπασμα εἰμὴ τὰ κέρατα. Ἐφθασεν ἐν βόπῃ ὀφθαλμοῦ εις τὸν οἶκον, (καθὼς ἔτρεχε δρομικῶς) καὶ ἐκτύπησε τὴν θύραν μετὰ τὴν δύναμιν εἶχε. Ἀλλὰ κάνεις δὲν τὸν ἤκουσε οὔτε εις τὸ πρῶτον, οὔτε εις τὸ δεύτερον, οὔτε εις τὸ τρίτον κτύπημα· ἀλλὰ εἰς τὸ τέταρτον μόνον ἤκουσε νὰ τρίξωσι τὰ παραθυρόφυλλα ἄνωθεν τῆς θύρας, καὶ εἶδε μίαν κεφαλὴν τυλιγμένην μετὰ ἕνα χονδρὸν κάλυμμα, (ἦτο ἡ γρατὴ ὑπερέτρια) ἡ ὁποία καθὼς ἐφώναζε, ποῖος εἶναι; ἐκραύγησε τρομακτικῶς, καὶ φωνάζουσα Ἰησοῦ Χριστέ! Δέσποινα Θεοτοκέ! ἔκλεισε τὸ παράθυρον. Ὁ Δικολάκης ἤρχισε νὰ βλασφημῇ, καὶ ὄχι μόνον νὰ κτυπᾷ ἐκ νέου τὴν θύραν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοὺς πόδας του νὰ ζητῇ νὰ τὴν σπάσῃ, πλὴν βλέπων ὅτι αὐτὸ δὲν τὸν ὠφελοῦσε παντελῶς, ἀπεράσισε νὰ τρέχῃ εις τοὺς δρόμους ὅπως ζεσταθῇ περιμένων τὴν ἡμέραν. Ἀφ' οὗ ἔτρεξε μίαν καλὴν ἀπόστασιν, εἶδε θύραν τινα μισόκλειστον, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξήρχετο μεγάλη φωταγωγία. Ἐμβῆκε σιγαλὰ καὶ εἶδε εις μικρὰν τινα προαίθουσαν ἕνα φέρετρον μετὰ τέσσαρα; λαμπάδας, αἵτινες ἐκρίνοντο ὀλόγουρα, καὶ παχυλὸν τινα ἱερέα, καθήμενον ἐκεῖ σμὰ ὅς· εἰς ἔρρογχάλιζε κρατῶν τὴν σύνοψιν ἀνοικτὴν ἐπὶ τῶν γονάτων. Ὁ Δικολάκης κουρασμένος, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἀναπαυθῇ, εὐρῶν ἄλλην τινα καθέκλαν ἐλευθέραν, ἐκάθησε, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη. Ἐντοσοῦτῳ ὁ ἱερεὺς ἐξύπνησε, καὶ ἀφοῦ ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ἰδὼν τὴν πρᾶδοξον ἐκείνην μορφήν, καὶ ὦν ἀνόητος κατὰ πολλὰ, ἐνόμισε βεβαίως ὅτι ἐκεῖνος ἦτον ὁ ἐλθὼν νὰ συλλάβῃ τὴν ψυχὴν τοῦ νεκροῦ Δαίμων, καὶ ἤρχισε νὰ φωνάξῃ ὡς σεληνιαζόμενος, ζητῶν βοήθειαν. Εἰς τὰς φωνὰς του ἐξυπνᾷ ὁ Δικολάκης, καὶ φοβούμενος κάνένα ἀπροσδόκητον, φεύγει λάθρα καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ εις τοὺς δρόμους. Φθάνει εις τὸ ἐργαστήριον τοῦ γρυτοπώλου του, τὸ ὁποῖον ἦτο πάντοτε ἀνοικτὸν, ἐμβαίνει, καὶ ζητεῖ φορέματα νὰ βάλῃ ἐπὶ τῶν ἄλλων. Ὁ γρυτοπώλης δίδει αὐτῷ ἐν ζεύγος βραχιῶν κοκκίων καὶ πλατείων, καὶ μίαν χλαίναν πρασίνην μετὰ χονδρὰ κομβία κεχρυσωμένα, καὶ ἕνα πῖλον ἀπὸ ἐπίπλαστον δέρμα σύμωρος αὐτῷ ἦτον ἀποθεμένα ἐπὶ καθέκλας. Ἐξέρχεται οὕτω ἐνδυμένος διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εις τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ ἀπαντᾷ τὸν περίπολον, ὅς· εἰθὺς τὸ συλλαμβάνει. Ὅποιος καὶ

ἂν ἦτον, ἐφέρθη εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐκατηγόρηθη ὡς ἐνοχος ἐνὸς φό-
νου ἐκτελεσθέντος τὴν αὐτὴν νύκτα. Καὶ τῷ ἐχρειασθῆ καὶ καλὸν καὶ
πολὺ διὰ τὸ ἐξέλθῃ τῶν δεσμοτηρίων, ὅπου ἐκλείσθη διὰ τινος μῆνας,
διότι τὸ φόρεμα τὸ ὁποῖον ὁ γρυτοπόωλης τῷ εἶχε δώσει, ἦτον τὸ ἴ-
διον μὲ τὸ ὁποῖον ἐνεδύθη ἕνας τις διὰ τὸ φονεῖσθ οὕτω μετα-
μορφωμένος ἀντίζηλόν του. Καὶ οὔτε ἡ μαρτυρία τοῦ γρυτοπόωλου
κατ' ἀρχὰς τὸν ὠφέλησε, διότι ὁ καλὸς οὗτος ἄνθρωπος ἦτο γνωρι-
σμένος κακῆς διαγωγῆς. X.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ.

ΤΑ ΑΥΤΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

Εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὴν Ἑλβετίαν, εἰς τὴν Γερ-
μανίαν καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν συνειθίζεται κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα
νὰ φιλοδορῶνται οἱ ἄνθρωποι μὲ αὐτὰ ζολισμένα ἐκ διαφόρων χρω-
μάτων, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν γίνεται τὸ αὐτὸ, βαμμένα κόκκινα. Ἡ δια-
σκεδάσις καὶ ἡ ἐπασχόλησις πολλῶν παιδιῶν καὶ πολλῶν νεανίδων καὶ
προσέτι πολλῶν ἀρίστων τεχνιτῶν, εἶναι πρὸ τῆς εὐτυχῆς στιγμῆς νὰ
φευρῆσκωσι νέους τρόπους ζολίζοντας τὰ αὐτὰ τοῦ Πάσχα, καὶ μορφώ-
νοντας ἐπάνω σχήματα, κοσμίματα, ζωγραφίας παντοῦ εἶδους, νὰ ἐ-
πιθέτωσι μὲ μεγάλην ἐπιδειξιότητα ὠραίας μιλοζωγραφίας, νὰ τὰ ἐν-
δύωσιν μὲ ἀνάγλυφα ἀπὸ ψύχαν κουφοξυλιάς, ἢ ἄλλο τι, καὶ νὰ γρά-
φωσιν ἀστείους λόγους. Ποῖος ἀπὸ ἡμᾶς καὶ εἰς τὰς μεγάλας πόλεις,
εἰς τὰς ὁποῖας ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ χαροποῖα ταῦτα ἔθιμα χάνονται,
ποῖος, λέγω, δὲν εὐφράνθη σρέφων τοὺς ὀφθαλμοῦς του εἰς τὰ μεγάλα ἐκεῖνα
κάνιστρα, πλήρη αὐγῶν κοκκίνων, πρασίνων, κυανῶν καὶ κατὰ πολλοὺς
ἄλλους τρόπους ἐτοιμασμένων, τὰ ὁποῖα λαμπρότατα ἐγελοῦσαν εἰς
τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἀνήγγειλον τὴν ἀνανέωσιν τοῦ
ἔτους, καὶ τὸ ζῦπνημα μιᾶς γονίμου φύσεως; Ἡ συνήθεια αὕτη τοῦ
φιλοδορεῖσθαι αὐτὰ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα προέρχεται πιθανό-
τατα ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν, ἐν ἧ τὸ αὐγὸν εἶναι πρᾶγμα πολλῆς ὑπερ-
οχῆς ὡς σύμβολον τοῦ Χάους, πρώτη κατάστασις τοῦ κόσμου καὶ τῆς
κτίσεως ἢ ὁποῖα ἀνέπτυξε τὸ ἔμβρυον ὄλων τῶν πραγμάτων.

Ἴδου τὸ ἐξιστορούμενον παρὰ Καρδίνου περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ νέου
ἔτους εἰς Περσίαν, ὅπου ὡς ποτε εἰς Γαλλίαν τὸ ἔτος ἀρχίζει ἀπὸ
τὴν Ἰσημερίαν τοῦ Ἑαρος.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ νέου ἔτους, ἡ μόνη πολιτικὴ τελετὴ ἣν γνωρίζουσι οἱ Πέρ-
σαι, ἐορτάζεται μὲ μεγάλην πομπήν. Ὁ Σουλτάνος Δλεξεδίνος, ἐφευρετῆς

σεληνοδρομίου τινος, τὸ ὁποῖον λέγεται προτιμότερον τοῦ Γρηγοριανοῦ,
ἔχει ἀποφασίσει τὴν ἑορτὴν τῆς ἀνανέωσως τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους, κατὰ
τὸ ἐσπέρας τῆς Ἰσημερίας τοῦ Ἑαρος.»

«Ἀναγγέλλεται ἡ ἑορτὴ εἰς τὸν λαὸν διὰ πυρσοκορτήσεων τηλεβύ-
λων καὶ τουφεκίων. Οἱ ἀστρολόγοι μεγαλοπρεπῶς ἐνδυμένοι, ὑπάγωσιν
εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως ἢ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κυβερνήτου, μίαν
ὥραν ἢ δύο πρὸ τῆς Ἰσημερίας, διὰ τὸ νὰ περιμένωσι τὴν προσδιορι-
σμένην στιγμὴν. Εἰς τὸν καιρὸν καθ' ὃν δίδουσι τὸ σημεῖον, γίνονται
κενώσεις, καὶ τὰ μουσικὰ ὄργανα, τὰ τύμπανα καὶ αἱ σάλπιγγες, κά-
μνουσι ν' ἀντηχῇ ὁ ἀήρ διὰ τοῦ κρότους. Δὲν ὑπάρχουν ἄλλο παρὰ ἄσμα-
τα καὶ χοροὶ εἰς ὄλους τοὺς μεγάλους καὶ πλουσίους τῆς βα-
σιλείας. Εἰς τὴν Ἰσπαγάν λαλοῦσιν ὄργανα κατὰ τὰς ὀκτὼ ἡμέρας κα-
θ' ἃς ἀκολουθεῖ ἡ ἑορτὴ ἔμπροσθεν τῆς Σίρας τοῦ βασιλέως, μὲ χοροὺς,
πυροτεχνήματα καὶ κωμωδίας, ὡς εἰς μίαν ἀγορὰν, καὶ καθεὶς ἀπερνᾷ
τὴν ἐβδομάδα μὲ χαρὰν ἀνέκφραστον. Οἱ Πέρσαι καλοῦσι τὴν τελετὴν
ταύτην, μεταξὺ τῶν ἄλλων ὀνομάτων δοθέντων εἰς αὐτὴν, *εορτὴν*
τῶν νέων ἱματισμῶν, διότι δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος τόσο πένης καὶ
ἐνδεῆς, ὅστις νὰ μὴν ἀλλάξῃ φορέματα. Ἐκεῖνοι δὲ οἵτινες ἔχουσι τὰ
μέσα ἐνδύονται οὕτω ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς. Καθεὶς ἀνταλλάσσει
τὸ δῶρον, καὶ πρὸ τῆς παραμονῆς φαίνονται αὐτὰ ζωγραφισμένα καὶ
κεχρυσωμένα, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκονται πολλὰ τὰ ὁποῖα στοι-
χίζουσι τρία χρυσᾶ δουκάτα τὸ ἓν. Ὁ βασιλεὺς δίδει ἐκ τούτου τοῦ
εἶδους πεντακάσια εἰς τὸν γυναικονίτην του, καὶ οἱ ὑπηρεταὶ παρουσιάζ-
ζουσιν αὐτὰ πλουσιοπαρόχως ἐπὶ δίσκων εἰς τὰς πρωτίστους Κυρίας.
Τὸ αὐγὸν εἶναι σκεπασμένον ἀπὸ χρυσοῦ, μὲ τέσσαρα μικρὰ σχήματα
εἰς μιλοζωγραφίαν ἐξαίρετως πεποιημένα εἰς τὰς ἄκρας. Λέγεται ὅτι
πάντοτε οἱ Πέρσαι ἐφιλοδορήθησαν ἀλληλοδιαδόχως οὕτω μὲ αὐτὰ,
καθὼς εἰς τὸ νέον ἔτος, ἐπειδὴ τὸ αὐγὸν σημεῖο τὴν ἀρχὴν τῶν
πραγμάτων. Εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην (κατὰ τὸ ἀμετάτρεπτον ἦθος τῆς
Ἀνατολῆς) ὁ κατώτερος προσφέρει τῷ ἀνωτέρῳ καὶ ὁ πτωχὸς τῷ πλουσίῳ.»
Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Α Π Ο Φ Θ Ε Γ Μ Α .

Τὸ πιστεύειν εἰς ἕνα Θεὸν καταπολλὰ καλὸν καὶ σοφὸν, δίδει εἰς
τὴν καρδίαν μας μίαν γλυκεῖαν εὐχαρίστησιν. Στοχαζόμενοι ὅτι ἡ τά-
ξις καὶ ἡ εὐτυχία ὑπερισχέει εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, αἰσθανόμεθα εἰ-
ρηνικὴν ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν τὴν διχόνοιαν τῶν παθῶν. Οὕτω ἡσυχάζει
ἡ ψυχὴ μας, ὅτε ἐν τῷ μέσῳ ἀγρῶν κεκρυμμένων, παρατηροῦμεν τὴν
γαλήνην μιᾶς νυκτὸς τοῦ θέρους.
Dugald Stewart.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ.

1

Δέν είναι χάνενας άλλος
Πλιό ἀπὸ 'μένανε μεγάλος
- Ἐλεγε ἄντρας βασιλιάς.-
Εἰσὲ θρόνο καθοσμένοις
Κ' ἔτσι ὀλόλαμπρα ἐντυμένοις
Ἄπο πλοῦτη φορεσιᾶς.

2

Μ' ἕνα νόημα μ' ἕνα βλέμμα
Χύνεται ποτάμι τὸ αἷμα
Ἄν θελήσω εἰς τὴ στιγμῆ.
Οὐλοὶ πείθονται σ' ἐμένα
Μὲ τὰ χέρια σταυρομένα
Μὲ γυρμένη κεφαλῆ.

3

Κοντὰ στ' ἄλλα μεγαλεῖα
Ἐχω καὶ τὴν ὁμορφία
Φέρτε, σκλάβοι, νὰ χαρῶ
Τὸν καθρέφτη, ὅπου τὴν τόση
Δόξα μου νὰ μεγαλώση
Κ' ἐμπροστὰ νὰ τὴν ἰδῶ.

4

Ἐστὸν καθρέφτη εὐθὺς προβαίνει
Ἄλλὰ τρομασμένοις μένει,
Ἄντις ὄφι λαμπυρῆ
Ἄντις σκῆπτρο, ἄντις στέμμα
Τὸ ἀκίνητό του βλέμμα
Μαῦρο σκέλεθρο θωρεῖ.

5

Συφορά! φωνάζει τί εἶδα!
Στέμμα σκῆπτρο καὶ χλαμίδα
Εἰς τὴ γῆ πετάει μακριά.
Θρόνο καὶ βασιλεῖο ἀφίνει
Τὰ χορτάρια τοῦ εἶναι κλίνη
Εἰς τὰ δάση εἰς τὴν ἔρμιά.

6

Κι' ὅταν τ' ἄγριο μεσανύχτι
Γύρω μαῦρον ἄδη ρίχτει
Καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ ταραχῆ
Μέσα ἴστὰ κλαδιὰ βουτίζει
Κι' ἀναδεύει κυματίζει
Κάθε δέντρου τὴν κορφῆ

7

Ἄν γυρέψη ἀναπαίλλα
Μὲς τῆς νύχτας τὴ μαυρίλλα
Κλειώντας μάτι ὁ βασιλιάς.
Ἄγρια λόγια ἀπὸ μακρῶ
Τοῦ μιλῶνε εἰς τὴν καρδιά
Μὲς τὸν τρόπο τῆς ἔρμιας.

8

«Ἐύπνα, βασιλιά, καὶ ἐσένα
«Σὲ ζητοῦνε ἀπελπισμένα
«Πλήθος βρέφη καὶ ὄρφανὰ
«Δίχως μάνα καὶ πατέρα
«Τὰ κατάστησες μιὰ μέρα
«Γιὰ ἴνα σκέλεθρο φρικτὰ.»